

MIŠKO A ZÁHADNE MIZNÚCE PENIAZE

Miško, tretíak s kopou nápadov v hlave a ešte väčšou kopou energie v nohách, dostával od babky každý mesiac malé vreckové – raz dve eurá, inokedy päť, keď pomohol v záhrade alebo umyl riad bez pripomenutia. Niekedy mu dedo pridal eurovku za to, že mu pomohol s drevom a mama mu dala euro za dobrú známku z matematiky.

Miško si však s peniazmi veľmi hlavu nelámал. Raz ich schoval do peňaženky v šuflíku, inokedy do obalu od lega, raz dokonca do rozprávkovej knihy. A niekedy ich len tak nechal v nohaviciach.

Keď raz chcel kúpiť malý darček pre mamu k narodeninám, zistil, že nevie nájsť ani cent!

„No nič," povedal si, „určite som ich niekam strčil..."

Hľadal celý deň – pod posteľou, v skrini, v taške na telocvik. Obracal každý kút svojej izby ako detektív, ktorý hľadá dôležité stopy. Nakoniec našiel len 20 centov a zlepenú bankovku s kečupovou škvrnou. Odrazu bol smutný a sklamaný z toho, aký je neporiadny.

Na druhý deň mu jeho starší brat Marek povedal: „Vieš čo, Miško? Mal by si si s peniazmi začať robiť poriadok. Ja som si založil peňažný denníček a všetko si zapisujem – koľko dostanem, koľko miniem a na čo. Aspoň viem, kde sa mi čo stratilo."

Miško si vytvoril zápisník a napísal naň veľkými písmenami: „Miškove poklady – tajné a bezpečné".

Ale už o týždeň sa mu stalo to isté. Peniaze sa zase stratili! Tentoraz ich mal v škatuli od topánok, ale niekto ju zrejme počas upratovania presunul a Miško ju nemohol nájsť.

„Toto je už naozaj ako v rozprávke o tajomných škriatkoch," myslel si nahnevane.

Jedného dňa našiel v pivnici starú škatuľu s nápisom „Miškove detské hračky". Vnútri bolo malé keramické prasiatko – svetlomodré s malými štvorlístkami. „Aha!" vykrikol. „Toto bolo moje hračkárske prasiatko, keď som bol malý!"

Prasiatko malo na vrchu štrbinu a na spodku malý uzáver. Miško si ho vzal do izby a postavil na nočný stolík. „Odteraz budeš môj tajný trezor," povedal prasiatku. „A budeš sa volať... hmm... Šťastko!"

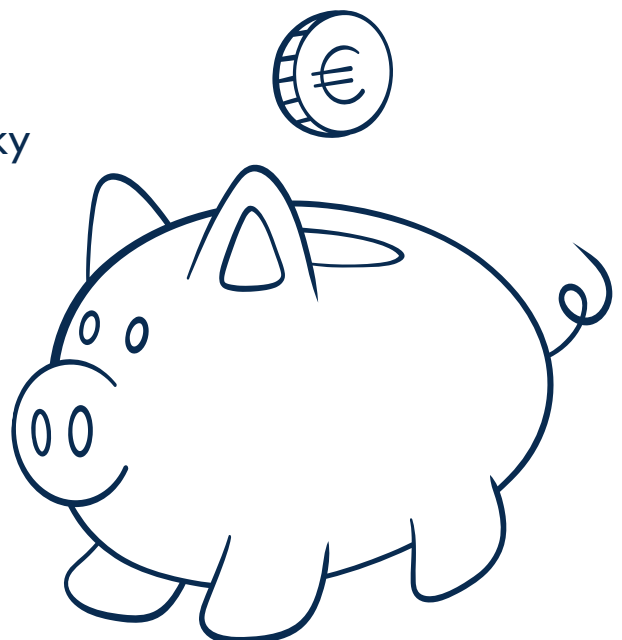
Miško začal ukladať všetky peniaze do Šťastka. Keď dostal eurá od babky, hneď ich doňho vhodil. Keď našiel dve eurá na chodníku, aj tie skončili v prasiatku. A keď si zarobil tri eurá za pomoc susedke s nákupom, aj tie putovali do bezpečného úkrytu.

Zároveň si do svojho zápisníka písal:

Pondelok: Dostal som dve eurá od babky za umytie riadu → vložené do Šťastka

Streda: Našiel som 50 centov v starej peňaženke → vložené do Šťastka

Sobota: Zarobil som tri eurá za pomoc pani Zárubovej → vložené do Šťastka.

Nebolo to jednoduché. Keď Miško videl v obchode novú figúrku zo svojho obľúbeného filmu, chcel ju kúpiť hneď. Ale prasiatko bolo doma a on si spomenul na svoj zápisník.

„Chcem si kúpiť figúrku za 8 € – mám v prasiatku 12 €," napísal si. „Ale chcem si šetriť na niečo väčšie. Počkám." Inokedy ho lákalo kúpiť si sladkosti s kamarátmi, no znova si pripomenul, prečo šetrí.

Týždne ubehli a Miško počul, ako prasiatko čoraz viac cinkalo. Najprv to bolo jemné cink-cink, ale postupne sa to zmenilo na mohutné cink-cink-cink-cink.

Jedného večera si Miško sadol k prasiatku a začal si svoje peniaze počítateľ. Opatrne ho prevracal hore-dolu, aby sa mince nevysypali na podlahu. „Dve eurá... päť... sedem... dvanásť... pätnásť... dvadsať..." počítal napäto.

Keď skončil, nemohol uveriť vlastným očiam. V prasiatku mal 86 eur! Miško si spomenul na to, po čom túžil už dlhé mesiace. Nový skateboard, tmavomodrý s plameňmi po bokoch a coolovým nadpisom „REBEL" uprostred, ktorý videl v obchode so športovými potrebami. Stál presne 45 eur. „Mám dosť peňazí!" radostne si pomyslel. „A ešte mi zostane 41 eur!"

Na druhý deň išiel s mamou do obchodu. Keď držal skateboard v rukách, cítil sa ako skutočný pokladník, ktorý si múdro spravoval svoje bohatstvo. „Som na teba pyšná, Miško," povedala mama. „Naučil si sa šetriť a zodpovedne narábať so svojimi peniazmi."

Mama mu za odmenu ku skejtu kúpila ešte pevnú prilbu a chrániče, aby bol pri športovaní v bezpečí. Keď sa Miško vrátil domov s novou športovou výbavou, mama sa usadila vedľa neho.

„Miško, ešte stále máš 41 eur. Čo keby sme ti založili bankový účet? Tam ti budú úspory rásť a budú úplne bezpečné.“ Miškove oči sa rozžiarili. „To znamená, že môžem šetriť na ešte väčšie veci?“

„Presne tak! A banka ti každý rok pridá úrok - malú sumu navyše len za to, že si tam peniaze uložil.“

O týždeň neskôr mal Miško svoj prvý bankový účet. Na karte stálo jeho meno a číslo účtu - cítil sa ako skutočný dospelák. Šťastko, jeho prasiatko, zostalo na nočnom stolíku. Teraz slúžilo na zbieranie drobných mincí, ktoré Miško potom každý mesiac prenášal do banky, keď sa ich pozbieralo viac.

„Vidiš, Šťastko,“ povedal mu Miško pred spánkom, „ty si mi pomohol stať sa skutočným ochrancom vlastných úspor. Vďaka tebe už nikdy nebudem mať problém so stratenými peniazmi!“

O mesiac neskôr sedel Miško na svojom novom skateboarde pred domom a učil mladšieho suseda Tomáša, ako si má odkladať peniaze. „Pozri, Tomáš,“ vysvetľoval mu, „najprv si musíš nájsť jedno miesto, kde budeš mať všetky peniaze. Môže to byť prasiatko, škatuľa alebo čokoľvek. Hlavne, aby si vedel, kde sú.“ Tomáš pozorne počúval.

„A tiež si zapisuj, koľko máš a koľko míňaš. Keď budeš mať dosť, môžeš si kúpiť niečo pekné. A keď budeš mať veľmi veľa, môžeš si ich odložiť do banky. Tam budú rásť ako kvety v záhrade!“

Miško sa cítil hrdý. Z chlapca, ktorý stále strácal peniaze, sa stal odborník na peniaze. A to najlepšie? Šťastko na jeho nočnom stolíku sa znova začínal naplňať. Tentoraz sa už Miško videl, ako na novom snowboarde víri sneh na Chopku... Ale to už je príbeh na inokedy.